

TE IS

Költő vagy

te is, álmodban

utcát sepersz lelkesülten,

fodrosan, ahogy kislányként szerettem játszani,

hogy rabszolga vagyok,

a férjem rabszolgája,

mosok rá, míg ki nem hűl a kád vize,

lankadatlan, és sepred a járdát, meséled,

míg elő nem tűnik

egy elfeledett versem:

látod, felébredtem már, de később.

És most mihez kezdjünk vele.

Olvastad, de nem történt meg,

akár mások élete, míg a tied,

az enyém, szavakra csomózható,

de olvasatlan.

A penész természetéről szólt,

és az együttélésről,

csak erre emlékszel.

Igaz, azóta valóban férjhez mentem,

és látom már, hogy enyészik

színpompás, bolyhos bundát öltve,

amit jóhiszeműen elraktam későbbre.

Erre vágytam, amikor háromszor is

belefértem volna a kádba,

a sokszorozódásra,

az eljövendő elmúlt percek

tobzódására a nyirkos, meleg ágyban.

Megosztani az életet egy nálam hatalmasabbal,

akí nem ír, hanem olvas.

Nagy Katának